

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. D. N.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, 110 00 Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, ve věci kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2005, č. j. 65 Az 92/2004 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále označován jako „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2004, č. j. OAM-3199/VL-10-04-2004. Tímto rozhodnutím správního orgánu mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a bylo vysloveno, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že soud nedostatečně zhodnotil důkazy obsažené ve správním spise. Nezkoumal ani námitky žalobce týkající se procesního pochybení. Stěžovatel dále uvádí, že řízení se, dle českého práva, vede v českém jazyce, přesto má stěžovatel právo na tlumočení do svého mateřského jazyka a následné překlady všech rozhodnutí do jazyka, kterému rozumí, tak, aby byla zachována zákonnost a možnost

řádně se bránit a následně využít všech opravných prostředků. Stěžovatel tedy konstatoval, že kasační stížnost podává pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s. ř. s.“)] a pro nedostatek důvodů rozhodnutí, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Z těchto důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit věc vrátit k dalšímu jednání.

Současně v rámci kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti. Má za to, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný dále uvedl, že v případě stěžovatele neshledal žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel neměl ve vlasti potíže z azylově relevantních důvodů a neobrátil se s žádostí o pomoc na odpovědné státní orgány, nelze tedy tvrdit, že mu státní orgány odepřely pomoc.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Žádost o udělení azylu podal stěžovatel dne 3. 11. 2004 a pohovor k této žádosti s ním byl proveden dne 25. 11. 2004. Jako důvod své žádosti o azyl uvedl, že je vyučený kuchař a v Senegal 4 roky pracoval na italské ambasádě. Když byl italský velvyslanec přeložen do ČR, vzal ho s sebou. Dva roky žil a pracoval na italské ambasádě. Jeho matka onemocněla a proto se v listopadu 1998 vrátil na návštěvu. V lednu 1999 opět přijel do ČR a od té doby tady žije stále. Platnost jeho cestovního pasu skončila 29. 5. 2000 a jeho zaměstnavatel, italský velvyslanec, mu zařídil vystavení nového cestovního pasu na senegalské ambasádě v Německu. Tento cestovní pas asi v polovině října ztratil v Praze. Nyní byl italský velvyslanec z ČR odvolán a chtěl, aby stěžovatel odjel do Itálie s ním. Stěžovatel si však již v ČR zvykl a má tady přítelkyni, se kterou čeká dítě. Proto se rozhodl v ČR zůstat a žádá o azyl, aby si zlegalizoval pobyt. Ve vlastnoručně psaném prohlášení pak doplnil, že opustil Senegal, protože v Z., kde se narodil, jsou pořád povstalci, kteří zavinili smrt jeho otce a mladšího bratra, a jeho matka ho prosila, aby se více nevracel. Ve výše zmíněném pohovoru pak tyto skutečnosti zopakoval a konkretizoval.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 30. 11. 2004, č. j. OAM-3199/VL-10-04-2004, azyl stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, neudělil a vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. Toto svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že po zhodnocení výpovědi stěžovatele a porovnání s informacemi o zemi původu žadatele neshledal žádné okolnosti, které by dokládaly, že žadatel byl ve své vlasti pronásledován z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro jeho politické přesvědčení ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatel v případě návratu do vlasti má možnost pobývat bez nebezpečí na jiném místě v rámci území Senegal (sám uvedl, že pobýval v Dakaru do roku 1996 a po návratu na dovolenou v roce 1998 a žádné potíže tam neměl). Z těchto důvodů tedy není možné posuzovat jeho obavy z návratu do vlasti za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rovněž snahu o legalizaci pobytu v České republice nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu. Také fakt, že zde má přítelkyni a již zde žije delší dobu a dorozumí se česky, není důvodem pro udělení azylu. Správní orgán rovněž neshledal důvody odpovídající § 13 a § 14 zákona

o azylu a tento svůj postoj odůvodnil. Dále uvedl, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud se v tomto svém rozsudku ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného vyslovenými v žalobou napadeném správním rozhodnutí. Konstatoval, že problémy, které žalobce v zemi původu měl, nebyly v žádném případě motivovány některým z azylově relevantních důvodů. Krajský soud se rovněž ztotožnil s názorem žalovaného, že na stěžovatele nelze aplikovat ustanovení § 13 odst. 1 a 2, § 14 a § 91 zákona o azylu. Ve svém rozsudku rovněž vyjádřil názor, že nedošlo k porušení žádného z ustanovení správního řádu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu a stěžovatel má v průběhu řízení právo na tlumočení do jazyka, kterému rozumí [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a dále namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť tento nedostatečně zhodnotil důkazy obsažené ve správním spise a nezkoumal námitky žalobce, týkající se procesního pochybení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je stěžovatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

Nejvyšší správní soud se při hodnocení důvodnosti těchto stěžovatelových námitek, v souladu se svou konstantní judikaturou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný ve Sb. NSS pod č. 689/2005; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oboje dostupné na www.nssoud.cz), zaměřil na otázku, zda se krajský soud zabýval všemi stěžovatelovými žalobními námitkami a zda je z odůvodnění napadeného

rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.

Není důvodná stěžovatelova námitka, že krajský soud nedostatečně zhodnotil důkazy obsažené ve správním spise. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud se zabýval všemi důkazy, které jsou obsahem správního spisu. Vzhledem k tomu, že žádné jiné důkazy stěžovatel na podporu svých žalobních tvrzení neuváděl, Nejvyšší správní soud neshledává v tomto směru žádné pochybení, neboť krajský soud neměl, čím dalším by se z hlediska stěžovatelových námitek měl zabývat.

Stěžovatelova námitka, že krajský soud se nezabýval v žalobě namítaným nezákonným postupem správního orgánu, také není důvodná. Krajský soud své rozhodnutí, vzhledem k obecnosti této žalobní námítce, kdy stěžovatel pouze cituje předmětná ustanovení správního řádu, ale již nijak nekonkretizuje, v čem mělo namítané pochybení spočívat, odůvodnil dostatečně.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se krajský soud zabýval všemi stěžovatelovými žalobními námitkami, a je z něj též zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč jeho žalobní námitky považuje za nedůvodné.

Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. také není dán. Námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, není důvodná. Tato stížní námitka se svou nekonkrétností pohybuje na samé hranici přezkoumatelnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nesoulad skutkové podstaty se spisovým materiálem, Nejvyšší správní soud pouze v obecné rovině konstatuje, že žalovaný správní orgán řádně zjistil skutkový stav, zejména pak ze žádosti o azyl a z důkladně vedeného pohovoru se stěžovatelem zcela dostatečně zjistil důvody, pro které stěžovatel žádá o poskytnutí azylu. Stěžovatel popsal důvody, proč žádá o azyl, podrobně v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu. K těmto důvodům i jejich širšímu kontextu, zejména k okolnostem, za kterých opustil zemi původu, a o jeho ekonomické a sociální situaci s ním pak správní orgán vedl dostatečně podrobný pohovor, při kterém stěžovateli kladl otázky směřující k podstatě věci a umožňující mu jeho žádost o azyl podrobněji specifikovat a zdůvodnit. Rozhodnutí správního orgánu je nepochybně plně srozumitelné, jednoznačně popisuje zjištěný skutkový stav, přičemž vychází z provedených důkazů a obsahuje logicky postavené důvody, o které se opírá.

Námitka, že stěžovatel má v průběhu řízení právo na tlumočení do jazyka, kterému rozumí, je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. namítána nepřijatelně. Dle tohoto ustanovení stěžovatel v kasační stížnosti nemůže uplatnit důvody, jež neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Tuto námitku stěžovatel bezpochyby v řízení před krajským soudem uplatnit mohl (v té době mu zajisté bylo známo, zda předchozí správní řízení probíhalo v jazyce, kterému rozuměl), ale neučinil tak. Nad rámec nosných důvodů odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že i kdyby byla stížní námitka ohledně práva na tlumočení do jazyka, kterému stěžovatel rozumí, uplatněna přijatelně, nebylo by možno ji shledat důvodnou. Pohovor ke stěžovatelově žádosti o azyl byl totiž veden za účasti francouzského tlumočnicka a z jeho přepisu je jasné, že stěžovatel kladeným otázkám rozuměl a měl dostatek příležitostí uvést všechny důvody, které ho k žádosti o azyl motivovaly.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žalovanému se proto nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 in fine ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 13. července 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu